

РЕШЕНИЕ

№ 7709

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3701** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ,вр.203 и сл.АПК.

Образувано е по искова молба на В. Н. В. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 10 000 евро/ левова равностойност 19 550 лева вследствие на незаконно фактическо задържане на [улица]в [населено място] на дата 02.09.2020 година около 22,15 часа в нарушение на чл.72 от ЗМВР, незаконен личен обиск, превишаване пределите за използване на физическа сила и помощни средства/ неналожено от нищо обездвижване с белезници и лишаване от право на свободно придвижване общо от 22 часа без да са налице каквито и да било основания за това, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът на дата 02.09.2020 година е бил незаконно обискиран, задържан и са му поставени белезници пред много хора, след това е безпричинно държан в 07 РУ в продължение на 22 часа, и вследствие на тези действия и бездействия същият е претърпял стрес, неудобства и продължава да изпитва страх и да излиза, както и да се събира с много хора и избягва да ходи на масови мероприятия, станал е подтиснат и притеснен. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати тази сума, ведно със законната лихва върху нея считано от датата на увреждането до окончателното и изплащане и се претендират сторените по делото

разноски.

В съдебно заседание ищецът- В. Н. В., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се явява лично и поддържа исковата молба на заявените основания. Наред с това, същата се поддържа и от адвокат В., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображенията относно основателността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Столична дирекция на вътрешните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт П., редовно упълномощен, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат В. и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображенията относно неоснователността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор М. , която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година, изведена с рег.№3382зз-1081/03.09.2020 година на Полицейски орган при 07 РУ при СДВР ищецът В. Н. В. е задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържани в 07 РУ при СДВР.

С Протоколно Решение от 05.11.2020 година, постановено по н.а.х.дело №12899/2020 година по описа на СРС е отменена Заповедта за задържане на В. Н. В..

С Решение № 1915/24.03.2021 година, постановено по адм.дело №12216/2021 година по описа на АССГ е оставено в сила Протоколно Решение от 05.11.2020 година на СРС, НО 20 състав по н.а.х.д. №[ЕИК] година.

От показанията на свидетеля Д. Н. В.- брат на ищеца се установява какво точно се е случило на дата 02.09.2020 година и как след задържането се е чувствал ищецът.

От показанията на свидетеля - Т.- приятел на ищеца също се установява какво му е разказал ищецът за случилото се на дата 02.0.2020 година и как след задържането се е чувствал ищецът и какво е неговото емоционално състояние.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно – психологическа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за

отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжното обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето,претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия.Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред,вредата от такъв административен акт,причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо

от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало заповедта за задържане на лице и твърдените за извършени незаконосъобразни действия и бездействия на да дата 02.09.2020 година е Полицейски орган-полицай при 07 РУ при СДВР, но самият полицейски служител, не е юридическо лице, а административен орган. На второ място, съгласно сега действащия ЗМВР- чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският

институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството ,че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочи, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че,областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ),участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им,районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимирани е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.Към момента на издаване на заповедта за задържане на ищеца,отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски служител, а отново СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

На следващо място,пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица,а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимирани е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконно фактическо задържане на дата 02.09.2020 година без каквото и да било правно основание, незаконен личен обиск и незаконно използване на помощни средства и превишаване пределите на използване на физическа сила и помощни средства.

Следва да бъде посочено, че задържането на ищеца със Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година не е фактическо действие, а заповедта за задържане е ИАА, който подлежи на обжалване по съдебен ред и която заповед е отменена с влязло в сила Решение на дата 24.03.2021 година. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите

на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания. В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства- е видно, че не е налице незаконосъобразно фактическо действие- задържане на ищеца на дата 02.09.2020 година, защото това задържане е обективизирано в Заповед за задържане на лице и не представлява фактическо действие. Обстоятелството, че Заповедта за задържане е отменена, не води до извод, че задържането е фактическо. Напротив задържането на лице въз основа на Заповед за задържане не може и няма как да бъде фактическо действие, защото Заповедта за задържане е ИАА. Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на служител на СДВР, като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/,за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, Заповедта за задържане не е действие, което следва да бъде установено от страна на съда. На второ място, незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание-нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение ,произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай,отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

Във всички уточнения на исковата молба и в самата искова молба/ независимо от това , че съдът в Определението за насрочване е посочил, че ищецът претендира вреди от отмяна на Заповедта за задържане е видно, че ищецът претендира вреди

не от отмяната на Заповедта за задържане, а от незаконосъобразно фактическо задържане на ищеца, което обаче в случая не е налице. Такова би било налице само и единствено ако ищецът е задържан, без да е издадена Заповед за задържане-хипотеза, която в случая не е налице.

Не се доказва и незаконно фактическо действие- незаконен обиск на ищеца на дата 02.09.2020 година. На първо място, от доказателствата по делото и най- вече, от Протоколно решение от 05.11.2021 година на СРС по н.а.х.д №. 12899/2020 по писа на СРС- на гърба на лист 19 от делото е видно ,че В. В. е подписал Декларация от 02.09.2020 година-23,55 часа ,че е запознат с правата като задържан, както и Протокол за личен обиск на лице с дата 02.09.2020 година-23.55 часа и Протокол за връщане на вещи, като всички тези документи са подписани от него без възражения, а поводът за задържането е бил възпротивяване на В. по повод искане на служители на СДВР да проверят багажника на автомобила, като при пристигане на други служители от 05 РУ е извършен оглед на автомобила е установено в кората на предната дясна врата, към мястото, на което е пътувал ищецът 5 броя пиратки с фитили, за които последният казал, че са негови и ги предал, и е бил съставен Протокол за доброволно предаване . В чл. [74, ал. 1 ЗМВР](#), с чл. 11, ал. 1 от издадената на основание [чл. 72, ал. 9 ЗМВР](#) Инструкция № 81213-78/24.01.2015 г. на МВР е предвидено, че за всяко задържано лице се издава заповед за задържане от полицейския орган, ограничил правото му на свободно придвижване, като по смисъла на чл. 4 от Инструкцията определянето на едно лице като задържано е поставено именно в зависимост от ограничаването на правото му на свободно придвижване при условията и по реда на [ЗМВР](#). Съгласно чл. 11, ал. 4 от Инструкцията заповедта за задържане се регистрира в Централизирана автоматизирана информационна система "Документооборот" и номерът й/уникалният регистров идентификатор /УРИ/ се вписва в книгата за задържани лица, като тази Заповед е вписана на дата 03.09.2021 година, но е отбелязано, че задържането е от 23,55 часа на 02.09.2020 година. Неоснователно е твърдението на ищеца, че е задържан без издадена за целта Заповед, която била оформена впоследствие. Съгласно чл. 13 от Инструкцията срокът за задържането на лицата по реда на [ЗМВР](#) започва да тече от момента, в който е ограничено правото им на свободно придвижване, като точният час се отбелязва в заповедта за задържане независимо от времето на фактическото й издаване. От последното пояснение с основание може да се заключи, че самата нормативна уредба допуска заповедта за задържане да се издаде във времево отношение след началния момент на фактическото ограничаване на правото на лицето на свободно придвижване. От значение за правата на задържаното лице е предвиждането в разпоредбата, че срокът на задържането започва да тече не от момента на издаване на заповедта, а от началния момент на фактическото ограничаване на правото му на свободно придвижване. С изискването за вписване на този час в заповедта по [чл. 74 ЗМВР](#) се гарантира, че задържането на лицето в хипотезите на чл. 72, ал. 1 т. 1 до 4 включително няма да надвиши изискуемия от [чл. 73 ЗМВР](#) максимум от 24 часа и по тези съображения, разгледан сам по себе си фактът, че заповедта за задържане на ищеца е издадена не в самия момент на задържането в 22.15 часа, а по-късно в 23,55 часа, не може да обуслови извод, че действията по задържането са извършени незаконно. Точно обратното - същите се основават на издаден за целта индивидуален административен акт по [чл. 74, ал. 1 ЗМВР/ който е отменен , но не представлява фактическо действие/](#).

По делото не се събраха доказателства и относно твърдението на ищеца за незаконни действия на полицейските служители при обискирането му. В чл. 80, ал. 1 от ЗМВР е посочено, че полицейските органи извършват обиск на лице: . задържано

при условията на [чл. 72, ал. 1.](#) за което съществуват данни, че носи опасни или забранени за притежаване предмети, заварено на място, където е извършено престъпление или нарушение на обществения ред, когато има достатъчно данни, че у него се намират вещи, които са свързани с престъплението или нарушението.

Твърдението на ищеца, че при извършването на обиска както на него, така на автомобила, в който се движил е незаконно е недоказано и не се подкрепя от доказателствата по делото, още повече, че оспорващият доброволно е предал неговите намерени в автомобила пиратки с фитили- 5 броя, в който се движил от неговата страна, съставен е Протокол за доброволно предаване, при задържането Протоколът за личен обиск е подписан от него без възражения/ като това е отразено в Решението на СРС по делото по оспорване на Заповедта за задържане. [Чл. 80, ал. 1 т. 1 ЗМВР](#) регламентира правомощието на полицейските органи да извършват обиск на лице, което е задържано при условията на чл. 72, ал. 1. Наличието на тези условия и по-специално на това по [чл. 72, ал. 1 т. 1 ЗМВР](#) не подлежи на доказване по делото от страна на ответника като се има предвид, че издадената на това основание Заповед за задържане от 03.09.2021 година. Съгласно [чл. 82, ал. 3 ЗМВР](#) обискът се извършва по начин, който не уронва честта и достойнството на гражданите, а по делото не се събраха никакви доказателства в подкрепа на това твърдение, още повече, че в хода на обжалване на Заповедта за задържане ищецът не е навел никакви доводи в тази насока и по-точно в какво се изразява незаконността на обиска, а напротив подписал е Протокола за личен обиск без възражения. От показанията на свидетеля В. – брат на ищеца и на свидетеля Т./ приятел на ищеца, но не очевидец на задържането/ също не се установява каквото и да било незаконно действие при извършване на обиска както на ищеца, така и на останалите лица, което да е фактическо действие, което да е извършено без правно основание. Напротив от доказателствата по делото е видно, че поведът за проверка и за обиск е именно поведението на ищеца, както и намерените при претърсването на автомобила 5 броя пиратки с фитили, които били негови и които той доброволно предал.

Недоказано е твърдението на ищеца, че при задържането му на 02.09.2020 година полицейските служители са използвали физическа сила и помощни средства в нарушение без да са имали право за това. На първо място, съгласно чл. 85, а.1 от ЗМВР-при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане, задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган, конвоиране на лице или при опит то да избяга, да посегне на своя живот или на живота и здравето на други лица, оказване съдействие на други държавни органи или длъжностни лица, включително на контролорите на Европейската комисия, на които противозаконно се пречи да изпълняват задълженията си, нападения срещу граждани и полицейски органи, освобождаване на заложници, групови нарушения на обществения ред, нападения на сгради, помещения, съоръжения и транспортни средства, освобождаване на незаконно заети обекти, ако им е разпоредено от компетентен орган, вземане на мерки за осигуряване на лична безопасност по [чл. 75, ал. 2](#). Помощни средства са: белезници, усмирителни ризи, палки и прибори; химически вещества, утвърдени от министъра на здравеопазването; служебни животни - кучета и коне; халосни патрони, патрони с гумени, пластмасови и шокови куршуми; устройства за принудително спиране на превозни средства; устройства за отваряне на помещения, светлинни и звукови устройства с отвличащо въздействие; водометни и въздухоструйни машини; бронираны машини. На основание [чл. 85, ал. 4 от ЗМВР](#) редът за употреба на

физическа сила и помощни средства от полицейските органи е уреден в [Наредба № 8121з-418 от 14.03.2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на Министерството на вътрешните работи](#) издадена от Министъра на вътрешните работи, / обн., ДВ, бр. 25 от 24.03.2017 година. Според чл. 6, ал. 1 и, ал. 2 от Наредбата, използването на помощни средства се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението на обществения ред и личността на правонарушителя и само, когато това е абсолютно необходимо. В чл.7,ал.1 от Наредбата е посочено ,че белезниците са предназначени за ограничаване възможността за движение на крайниците на правонарушителя.) Белезниците се поставят при положение на ръцете отзад на гърба. В зависимост от физическите качества, състоянието и поведението на правонарушителя се допуска поставяне на белезници при положение на ръцете отпред, на две и повече лица последователно, комбинация между ръка и крак, крак за крак, през или за неподвижен предмет или по друг подходящ начин, а лицето с поставени белезници трябва да бъде под наблюдение.

По делото не се доказва, нито периодът, в който ищецът е бил с поставени белезници, нито че в действителност такива са му били поставени. Единственото твърдение е на свидетеля В.- негов брат, който сочи, че той е управлявал автомобила при конвоирането им до съответното РУ без белезници, а всички останали лица, в това число и ищецът са били с белезници в колата. Съдът не кредитира тези показания, защото свидетелят е брат на ищеца и съответно на това е заинтересован от изхода на делото. Свидетелят Т. не е очевидец на случилото се на 02.09.2020 година и няма непосредствени възприятия.

Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни фактически действия по задържането на ищеца, по извършване на личен обиск и по твърдяното поставяне на белезници. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увражаденото, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от отмяна на наказателното постановление Всичко това сочи, че ако не бе издадено наказателното постановление, ищецът не би предприел действия по обжалването му

и от там не би направил този разход, свързан с ангажиране на адвокат, при което безспорно е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. . Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след изпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след изпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски произходства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице и останалите, визириани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и незаконосъобразните фактически действия. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е неоснователен, то и искът за заплащане на законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, също е неоснователен.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл.10, ал. (2) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В съответствие с нормата на чл.10, л.4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 година, в сила от 03.12.2019 година, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния

размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. **норма Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) в сила от 03.12.19 година с§ 6. (1) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 15.04.2021 година, след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно следва да намери приложение в случая.**

Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. В конкретната хипотеза, ответникът по иска е представляван от юрисконсулт, който е взел активно участие в производството и възнаграждението следва да бъде определена в размер от 100 лева/ който е справедлив и съответен на извършената от юрисконсулта правна защита по делото, като делото не представлява правна и фактическа сложност.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвиканя правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

На основание чл.10,ал.2 от ЗОДОВ / Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло/ и ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметката на АССГ сумата от 351 лева- изплатен депозит за вещо лице.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ,

Администра тивен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА В. Н. В. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 10 000 евро/ легова равностойност 19 550 лева вследствие на незаконно фактическо задържане на [улица]в [населено място] на дата 02.09.2020 година около 22,15 часа в нарушение на чл.72 от ЗМВР, незаконен личен обиск, превишаване пределите за използване на физическа сила и помощни средства/ неналожено от нищо обездвижване с белезници и лишаване от право на свободно придвижване общо от 22 часа без да са налице каквито и да било основания за това, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА В. Н. В. ОТ ГР. П. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 351 ЛЕВА- ИЗПЛАТЕНО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ НА ВЕЩО ЛИЦЕ.

ОСЪЖДА В. Н. В. ОТ ГР. П. ДА ЗАПЛАТИ НА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: